

Nyelvünk csodái, irodalmunk szépségei

A hangomat adom – beszélgetés Hornai Gáborral

Beszélgetéssorozatunk olyan önkéntes felolvasókkal készül, akik a Bodor Tibor Kulturális Egyesületben dolgoznak, s örvendeztetnek meg bennünket újabb és újabb hangoskönyvekkel. Fogadják az interjúkat olyan szeretettel, amilyen örömmel felolvasóink nyilatkoznak.

- Kérem, meséljen nekünk kicsit magáról, elfoglaltságairól, kedvenc időtöltéseiről stb.

- Hamarosan nyugdíjba vonuló pasas vagyok. Eredeti foglalkozásom gépészmérnök, de már vagy 30 éve az üzleti életben dolgozom, eleinte az olajiparban, majd egész mostanáig a villamos energia kereskedelem területén. Feleségem szüleivel együtt egy kertés házban lakom Budapest peremén, ahol rendszeresen megfordulnak az unokáink és barátaink. Szeretek kertészkedni és néhány éve elkezdtem motorozni is.

- Mit jelent az ön számára a könyv, olvasás, felolvasás?

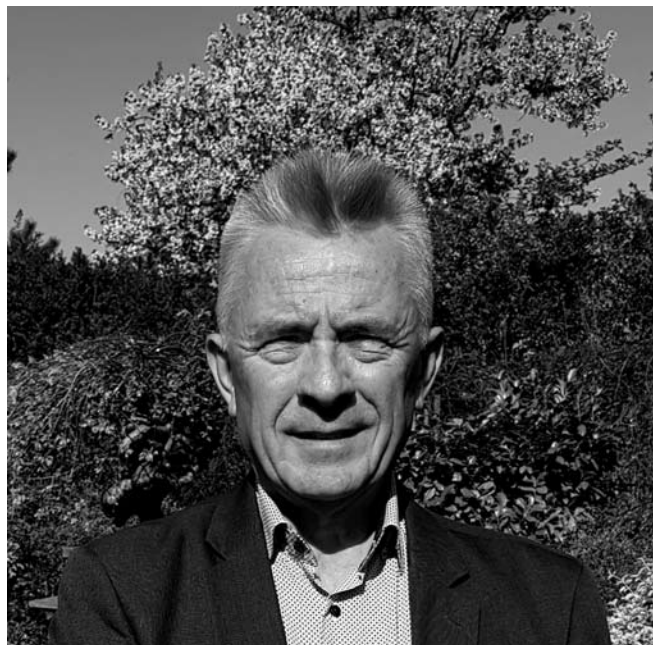
- Mindig is nagyon szerettem olvasni. Az olvasás azonnal kikapcsol és nagyon könnyen be tudok lépni az éppen olvasott könyv világába. A könyvek illata is kedves az orromnak, bár mostanában már papírkönyvet alig olvasok, áttértem az elektronikus könyvekre.

- Milyen témában olvas szívesen?

- A sci-fi az egyik kedvencem. Igazság szerint ezt a műfajt főként angolul kezdtem olvasni még évekkel ezelőtt, amikor a sok úgynevezett nagy író könyveit nem lehetett magyarul megvenni. Aztán ez a szokás megmaradt. A másik terület a gazdaság és az üzleti élet. Itt vegyesen olvasok könyveket és folyóiratokat magyarul és angolul.

- Mióta olvas fel?

- Körülbelül 5 éve. Akkor úgy alakult, hogy több szabadidővel rendelkezttem és az időt értelmesen akartam felhasználni. Rátaláltam az MGYOSZ Infoalap nevű alapítványára, amelyik a Lapról Hangra szolgáltatást működ-

teti. Ide heti rendszerességgel olvasok fel cikkeket hetilapokból – főként a Nők Lapjából. A felolvasásokat az alapnál regisztrált látássérültek hallgathatják meg. Amikor később tudomást szereztem a Bodor Tibor Kulturális Egyesület megszületéséről, azonnal jelentkeztem felolvasónak, majd technikusnak is ide. Lenyűgöz, amit az egyesület, legelsősorban Puskás Kata végez. Le a kalappal.

- Felolvasásai alkalmából sikerült már látássérült olvasókkal kapcsolatba lépni?

- Nagy örömmre igen. Családunkban vagy az ismeretségi körünkben egyáltalán nincsenek látássérült emberek és kifejezetten jellemformáló tapasztalat volt közelebbről megismerkedni néhány vak emberrel. Rendszeresen levelezek Varga Ildikóval és beszélgetek Balázs Krisztivel az Infoalaptól. Van kb. 10 olyan hallgatóm is szerte az országban, akiknek közvetlenül is rendszeresen küldök hanganyagot.

- A Bodor Tibor Kulturális Egyesületnél alakultak már barátságok?

- Folyamatosan formálódó ismeretségek alakulnak. A BTKE-ből elsősorban Helle Maxi, Nagy Móni és Stalmár Barbi nevét említhetem, remélve, hogy nem bántok meg senkit, akit kifelejtettem. Külön kell szólni arról az önkéntesi közösségről, akik személyesen többnyire nem, de a Facebook-csoportban névről és hozzászólásról már ismerik valamennyire egymást.

- Ön szerint milyen a jó felolvasó?

- Elsősorban őszintén érdeklődik a felolvasott anyag tartalma iránt. Nem ijed meg a saját hangjától, nyugodt, figyel arra, hogy jól hangsúlyozzon és elkerülje a gyakori beszédhibákat és modorosságokat. Ha ezek megvannak, akkor már alapvetően rendben vannak a dolgok, az elkerülhetetlen hibákat az utómunka során javítani lehet. Én szerencsésnek mondhatom magam, mert munkám során sokat kellett nyilvánosan szerepelnem és előadnom magyarul is, angolul is. Ebben meg nagy segítségemre volt/van a diákéveimben kapott Kazinczy-díj is.

- Olvasott fel olyan könyvet, ami valamiért közel áll önhöz?

- Bächer Iván írásait mindig nagy élvezettel olvastam, akár főzésről és háztartásról, akár családtörténetről szóltak. Ezeket már életében is, halála után is könyvekbe rendezték, ezekből olvastam fel és még tervezek felolvasni.

- Hosszú távon milyen tervei, elképzelései vannak?

- Ősztől nyugdíjba megyek és szeretnék a szabadsággal jól sáfárkodni. Egyrészt többet akarok motorozni és utazni, másrészt több idő jut majd a felolvasásra is. Az Infoalap és a BTKE mellett talán lehetőség lesz nyugdíjkiegészítő felolvasásra is.

Köszönöm a beszélgetést. Jó egészséget, eredményes és sikeres mindennapokat kívánok az olvasók nevében is!

Árvay Mária

Versvilág – összeállította Árvay Mária

Szabadi Tímea: Cipősarkam

Hazafelé ballagtam,
Cipősarkam elhagytam.
Léptem egyet, léptem kettőt,
Nem leltem a kis tekergőt.

Na megállj te kis ravasz,
Jó gazdád majd felragaszt.
Ilyet mondok, olyat mondok,
Akkor jössz le, csak ha szólok.

Visszafelé elindultam,
Már egy kicsit felindultan.
Néztem erre, néztem arra,
Ráleltem a cipősarkra.

De nem fogadott szót a sarkam.
Másnap ismét elhagytam.
Kutattam erre, kutattam arra,
Cipősarkam levagy..... sajnálva.

Kocsis Antal: Bukta

Én vagyok a hőse ennek a mesének.
Rólam fog hát szólni az alanti ének.
Rég volt, de él bennem,- vigye el a csuda.

Mivel én voltam a negatív figura.

Épp úgy mint most, nyár volt. Szépen felöltöztem.

Sötét öltöny rajtam, nyakkendőt kötöttem.

Hivatalos voltam már nem tudom hova.

Nincs jelentősége, mert nem értem oda.

Indulásom előtt gyorsan kitalálom,
Miképpen essek túl a rám váró távon.

Gyalog lusta vagyok. Taxizzon a bánat.

Előgurítottam a monten-bringámat.

Rémlik: füttyörésztem. Szellő játszott velem.

Utam enyhe lejtő, alig is tekertem.

Erőlködés nélkül fele távhoz értem.

Nyakkendőm, füleim lobogtak a szélben.

Aztán váltott az út elkenődésekre.

Emelkedni kezdett. Tekertem lihegve.

Nem füttyörésztem már, nyomtam ráhajolva.

Néha szép az élet, néha meg otromba.

Ekkor következett az elkerülhető:
Lobogó nyakkendőm elkapta a küllő.
Orrom gőzerővel a kormányba
vágott,
Levizitelhettem az út menti árkot.

Fájdalmas bódulat után észre tértem.
Nyakkendőm csücskével letöröltem
vérem.
Elővonszolódtam bringámmal
karöltve.

Én is, utóbbi is le és összetörve.

Vissza vettem utam, bicaj volt a
mankóm.

Lényegében ennyi volt most a mon-
dandóm.

Tanulság leszűrve. Nem vagyok én
lökött.

Kétkerekűzéshez nyakkendőt nem
kötök.

Üldöz a sors

Ezennel adasson a világ tudtára:
A vakmerőségnek túl magas az ára.
Újra saját magam áldozata lettem.
Újra egy merénylet saját magam
ellen.

Éhesen evésre és a cselekvésre,
Feláldozom magam újra a főzésre.
Kezdem az elején: Délelőtti óra,
Mikor kedvem támad harapnivalóra.

Bevásárlóközpont hússal rakott
standja,
Ínycsiklandón csábít az összes
darabja.
Hozzáértő szemem pásztáz gondter-
helten.
Jó lenne ma végre konyhahősnek
lennem.

Főzök egy pörköltet? Frissensültet
egyek?
Minden gondolatot frissiben elvetek.

Hisz bármelyik kifog amatőrse-
gemen.

Valami mégis kell. Sajnos nincs
kegyelem.

Aztán megoldódni látszik minden
gondom:

Véres, májas hurkát látok meg egy
polcon.

Nem vagyok kannibál, naná hogy a
májast.

A pénztárnál legombolok néhány
százast.

Kellően elszántan felvillanyozódva

Futólépés haza, úti cél a konyha.

Majd most megmutatom milyen sza-
kács vagyok.

Tanulhatnak tőlem alkotni a nagyok.

Hurkát a tepsibe, tepsit a sütőbe.

Ezt nem ronthatom el? - Aggódok
tűnődve.

Teríteni kezdek, megadom a módját.
Most először talán nyerek - az
áldóját.

Hatalmas durranás rázta meg a
csendet.

A csillár vészjóslón himbálózni kezdett.
Felrobbant talán a ház összes
lakása?

Mutatna vagy nyolcast a földrengés-
skála.

Lehajtom a felhevült sütőfedeletem,
Meglátom művem, a csatajelenetet,
Keresztet vetek és csendben leros-
kadok,
Lemondón nyugtázom, milyen ökör
vagyok.

Nehezményezte a hőséget a hurka.
Addig fickándozott, hogy szétrobbant
burka.

Újra csődöt mondott hírhedt szakér-
telmem.

Mások ebédelnek, nekem nincs mit
ennem.

Azért talán mégis. Kenyérrel ke-
zemben,

Keleties pózban a sütővel szemben,
A szétsült hurkából jókat tunkolgotok.

Lesz ez ugye így sem? Kérem druk-
koljatok.

<https://www.versek.eu/vicces>

Tanmese az előítéletről és a változásról

Buddha egy fa alatt ült és a tanítványainak magyarázott. Egyszer csak odament hozzá egy férfi és hirtelen beleköpött az arcába. Buddha megtörölte az arcát és visszakérdezett:

– És most? Akarsz még mondani valamit?

A férfi kissé összezavarodott, mert nem számított arra, hogyha valakinek az arcába köpnek, az képes megkérdezni: „És most?” Ez még egyszer sem történt meg vele. Ha megsértett valakit, az feldühödött és visszavágott. Vagy, ha gyáva volt és puhány, akkor mosolygott, és megpróbált a kedvében járni. De Buddha egyikhez sem hasonlított; nem volt dühös, egyáltalán nem sértődött meg és gyáva sem volt. Csak tárgyilagosan megkérdezte: „És most?” És más nem történt.

Buddha tanítványai viszont nagy haragra gerjedtek, nem gondolkodtak, hanem reagáltak. Legközelebbi tanítványa, Ánanda így szólt:

– Ez túl sok, ezt nem tűrhetjük el. Te csak tartsd magad a tanításaidhoz, mi meg majd megmutatjuk ennek az embernek, hogy ilyet nem tehet! Meg kell büntetnünk érte! Máskülönben mindenki elkezd majd ehhez hasonló dolgokat cselekedni.

Buddha ezt felelte:

– Hallgass! Ő nem okozott nekem fájdalmat, de te igen. Ő új ember, idegen. Bizonyára hallott felőlem valamit, hogy „ez a férfi vallástalan, veszélyes ember, aki letérít másokat a helyes útról, egy forradalmár, egy erkölcstelen gazember”, és ezek alapján alkotott rólam képet. Nem engem köpött le, hanem a saját elképzelését, azt a képet, amelyet rólam alkotott – hiszen nem ismer engem, akkor hát hogyan köphetett volna le engem?

– Ha mélyebben belegondolsz – mondta Buddha -, a saját elméjét köpte le. Én nem vagyok része, és látom, hogy ez a szegény férfi bizonyára valami mást is akar mondani, mert ez is a közlés egyik módja – a köpés is egy eszköz arra, hogy elmondjunk valamit. Vannak pillanatok, amikor úgy érezzük, hogy a nyelv alkalmatlan – a mély szerelem, az erős harag, a gyűlölet, az imádság idején. Vannak olyan intenzív pillanatok, amikor a beszéd kevés. Ilyenkor tennünk kell valamit. Amikor nagyon szerelmesek vagyunk, és megcsókoljuk vagy megöleljük a kedvesünket, mit teszünk? Elmondunk valamit. Amikor haragszunk, rettenetesen haragszunk, és megütjük vagy leköpjük a haragosunkat, azzal is mondunk valamit. Én megértem ezt az embert. Bizonyára valami mást is akar mondani, ezért kérdeztem meg tőle: „És most?” A férfi még inkább összezavarodott.

Buddha pedig azt mondta a tanítványainak:

– Ti nagyobb fájdalmat okoztatok, mert ti ismertek engem, évek óta velem éltek, és még mindig visszatámadtok.

A férfi meglepetten, összezavarodva tért haza. Egész éjjel nem tudott aludni. Ha valaki találkozik egy Buddhával, rendkívül nehéz, lehetetlen ugyanúgy álomba merülnie, mint előző éjszaka. Szüntelenül ott kavarog a fejében az élmény. Nem tudta megmagyarázni magának, mi történt. Egész testében remegett és verítékezett.

Még sohasem találkozott ilyen emberrel; Buddha darabjaira törte egész elméjét, minden megrögzött szokását, egész múltját. Másnap reggel újra odament. Buddha lábaihoz vetette magát, aki újra megkérdezte:

– És most? Hiszen ez is egy módja annak, hogy elmondjunk valamit, amit szavakkal nem lehet kifejezni. Amikor idejössz és megérinted a lábamat, azzal olyasmit mondasz, amit szokványos eszközökkel nem lehet elmondani, amihez minden szó kevés; nem fér el bennük.

Aztán így folytatta:

– Nézd, Ánanda, ez a férfi megint itt van, és mond valamit. Olyan ember, akiben mély érzelmek dúlnak.

A férfi felnézett Buddhára, és azt mondta:

– Bocsáss meg azért, amit tegnap tettem!

Buddha így felelt:

– Bocsássak meg? De már nem vagyok ugyanaz az ember, akivel tegnap azt tetted. A Gangesz szüntelenül áramlik, soha nem marad ugyanaz a Gangesz. Minden ember egy folyó. Az az ember, akit leköptél, már nincs itt, én csak hasonlítok rá, de nem vagyok ugyanaz, sok minden történt ebben a huszonnégy órában! A folyó nagyon sokat haladt előre. Ezért nem tudok neked megbocsátani, mert nincs bennem semmi neheztelés irántad. És te is más vagy. Látom rajtad, hogy már nem vagy ugyanaz az ember, aki tegnap idejött, mert az a férfi dühös volt – de milyen dühös volt! Ő köpött, te pedig meghajolsz előttem, megérinted a lábamat; hogyan lehetnél ugyanaz az ember? Nem vagy ugyanaz, ezért felejtjük is el a dolgot. Az a két ember, aki köpött, és akit leköptek, már nincs többé. Gyere közelebb! Beszéljünk valami másról!

https://sikerkulcs.com/tanmese-az-eloiteletrol-es-a-valtozasrol/

Árvay Mária

Te melyikhez hasonlítasz?

Egy leány panaszkodott az édesapjának, hogy rosszul mennek a dolgai. Belefáradt az állandó eredménytelen harcba. Nem tudta, hogyan menjen tovább az életében, mert kimerültnek érezte magát. Úgy tűnt számára, hogy valahányszor megold egy problémát, mindig új probléma jelenik meg életében.

Édesapja szakács volt. Kézen fogta őt és elvitte a munkahelyére. Fogott három fazekat és vizet forralt bennük. Amikor forni kezdett a víz, az egyikbe sárgarépát, a másikba tojást és a harmadikba kávészemeket rakott. Főzés közben egyetlen szót sem szólt, csupán rámosolygott a leányára. A lány türelmetlenül várakozott, magában azt kérdezve, vajon mit akar tenni az édesapja. 20 perc elteltével apja eloltotta a tüzet, majd egy tálba rakta a tojá-

sokat, egy tányérba a sárgarépat és kitöltötte a kávé egy csészébe. Ezután megkérdezte lányától:

- Kedvesem, mit látsz itt?
- Tojást, sárgarépat és kávé – válaszolta a lány.

Ekkor arra biztatta, hogy tapintsa meg a sárgarépat. A lány megtapintotta és érezte, hogy puha. Ekkor arra kérte, hogy hántsa le a tojás héját és a lány, érezte, hogy a tojás nagyon kemény. Ekkor arra kérte őt, hogy kóstolja meg a kávé. A lány nevetve kortyintott az illatos nedűből, majd megkérdezte:

- Mit jelentenek mindezek, apa?

Az édesapja elmagyarázta ekkor neki, hogy mind a három elemet ugyanolyan körülmények közé helyezték: forró vízbe. Csakhogy mindhárom elem különbözőképpen reagált erre: A sárgarépa megpuhult és törékennyé vált. A tojások erősen megkeményedtek. Ellenben a kávé, megváltoztatta a vizet!

– Mit gondolsz, te melyikhez hasonlítasz ezek közül? – kérdezte lányától az apa. Amikor a mostoha körülmények kopognak ajtódon, te hogyan válaszolsz erre? Egy látszólag kemény sárgarépa vagy-e, akit megérint a fájdalom és elveszíti keménységét? A tojáshoz hasonlítasz, aki képlékeny szívvel és folyékony szellemmel indul, azonban egy kegyetlen esemény után keménnyé és rugalmatlanná válik? Te kívül ugyanolyan maradtál, azonban belül megkeseredett a szíved? Vagy egy kávészem vagy? A kávé megváltoztatja a forró vizet, a neki fájdalmat okozó elemet! Amikor a víz eljut a maximális forráspontra, a kávé kiengedi legjobb aromáját és zamatát. Ne hagyd magad legyőzni! Emelkedj sorsod fölé, az élet kegyetlenségei csupán megfelelő alkalmat jelentsenek számodra ahhoz, hogy kiengedd „édes kávé zamatodat”!

<https://sikerkulcs.com/te-melyikhez-hasonlitasz/>

Árvay Mária

